

[Ole Bjørn Kraft.]

Jeg tror, det er nødvendigt således at gøre vor stilling op.

Lang tid har det taget — fra den første beslutning i Atlantrådet i september 1950 til i dag — at nå frem til den ordning, der nu synes at kunne finde almindelig tilslutning blandt NATO-landene. Det må have været en vældig åndelig byrde for de ansvarlige ledere i de store lande, som havde afgørelsen, at måtte se mulighederne for et sammenbrud i øjnene. Ingen af dem har været i tvivl om, hvad det ville betyde, hvis der ikke fandtes en udvej, efter at den franske nationalforsamling i august nægtede at give tilslutning til Europahæren, Frankrigs eget forslag. Splittelse og måske kaos truede os. Det har været følt overalt i Vesteuropa. Hvorledes ville Amerika, der har bragt så store ofre for det vesteuropæiske forsvar, reagere, når Europa selv opgav at få Tysklands samarbejde med Vesteuropa tilvejebragt? Ville den amerikanske statsledelse stadig have mulighed for at holde 7 divisioner på Europas fastland til beskyttelse af Vesteuropa? Det har for alle, der forstod, hvad der nu stod på spil, været ængstende måneder. Så meget mere grund er der til at byde løsningen velkommen og til at takke den britiske udenrigsminister Eden, der mere end nogen anden har æren for at have banet vejen for en løsning.

Den højtærede udenrigsminister har i enkeltheder redegjort for Bruxellespagtens bestemmelser og de erklæringer, som okkupationsmagterne og Tyskland vil afgive. Disse erklæringer er af stor betydning ved afvejningen af, om der nu er skabt — hvad der stadig må fastholdes — fornøden garanti mod en tysk militarisme, thi tysk genbevæbning må ikke betyde hverken tysk militarisme eller mulighed for, at Tyskland kan søge at virkeliggøre genforeningen eller andre nationale ønsker med våbenmagt. Hertil sigter kontrolbestemmelserne i Bruxellesoverenskomsten, herunder bestemmelserne om den størst mulige integrering af de tyske styrker med de andre europæiske landes — udenrigsministeren omtalte det vist ikke i detaljer — der bl. a. vil medføre, at ledelsen af de største formationer vil blive blandede europæiske arméstabe og altså ikke nationale. Hertil må føjes en udvidet myndighed på en række områder

for den øverstkommanderende for Europa-styrkerne. Der vil i disse bestemmelser, når de senere bliver endeligt udformet, være en god garanti mod, at tyskerne kan gå på egen hånd, hvis der i fremtiden skulle opstå tendenser dertil.

Disse bestemmelser vil også kunne få betydning for nordregionen, men da de ikke er udformet i enkeltheder endnu, må vi ved senere lejlighed vende tilbage til dem. Udenrigsministeren har i dag overfor tinget erklæret, at der ikke her vil kunne foretages noget, uden at vi selv giver tilslutning dertil. Men klart er det, at hele det militære samarbejde med Tyskland jo vil komme til at finde sted under disse bestemmelser.

Det er også vigtigt at fastslå, at størrelsen af det tyske bidrag, de 12 divisioner, flådestyrkerne og flyvevåbnet, kun kan ændres ved enstemmighed blandt Bruxellesmagterne. Her kan altså enhver af dem nedlægge veto. Det kontrolorgan, der bliver nedsat, får desuden vidtgående myndighed over produktion, import og eksport af våben og materiel. Her gælder vetoet ikke, således at Tyskland altså ikke, så lidt som nogen anden, kan unddrage sig flertallets beslutning.

Da forhandlingerne var ved at gå i hårdknude, gjorde Storbritannien sin store indsats, den, der gjorde det muligt at føre sagen igennem i Frankrig, og som også — ud fra et sikkerhedssynspunkt — er betryggende for andre lande; det var Storbritanniens tilbud om at holde 4 divisioner og det strategiske luftvåben i Tyskland, så længe et flertal af Bruxellesmagterne mener, det er nødvendigt. Dermed erkendte England, at det ikke længere er en ø, at dets skæbne er knyttet til kontinentet, som kontinentets er knyttet til Storbritannien. Det var premierminister Baldwin, der engang erklærede, at Englands grænse var Rhinen. I dag er Englands grænse Elben. Det er betryggende også for de nordiske lande at vide dette.

Amerika kan ventes at afgive et lignende tilsagn om bevarelsen af amerikanske styrker i Tyskland. Der ligger for Norge og Danmark en stor betryggelse heri, både med hensyn til dækningen af nordflanken og med hensyn til forventningen om, at den fare, mange føler ved Tysklands oprustning, herved er blevet afgørende mindsket. Hertil vil også bidrage stormagternes erklæring